इति पुरोनुवाक्या। यमादित्या इति याज्या। एतच्चोभयं नवो नवो भवतीत्यऽनुवाके व्याख्यातं।

अथाहोरात्रेष्टौ पुरोऽनुवाक्यामाह। "ये विरूपे समनसा संव्ययन्ती। समानं तन्तुं परिता तनाते। विभू प्रभू अनुभू विश्वतो ऊवे। ते नो नक्षत्रे हवमागमेतं" इति। 'विरूपे' शुक्लकृष्णवर्णतया परस्परविलक्षणे, 'समनसा' समानमनस्के, 'संव्ययन्ती' समन्तादाच्छादयन्तौ। यथा शुक्लकृष्णे वस्त्रे शरीरमाच्छादयतः तद्वदेते सर्वं जगदाच्छादयतः। 'समानम्' एकरूपं, 'तन्तुं' नीयमानं यज्ञं, सम्वत्सरं वा, 'परिता तनाते' परितो विस्तारयतः। 'विभू' व्याप्तिमत्यौ, 'प्रभू' शक्तियुक्ते, 'अनुभू' अनुभवयोग्ये, तादृश्यौ देवते अहं 'विश्वतः', 'ऊवे'। 'ते' युवां 'नक्षत्रे', केनचित् नक्षत्रविशेषेण युक्ते। अनुष्ठानदिने 'नः' अस्मदीयं, 'हवं' यज्ञं प्रति, 'आगमेतं' आगच्छतं॥

तत्रैव याज्यामाह। "वयं देवी ब्रह्मणा सम्विदानाः। सुरत्नासो देववीतिं दधानाः। अहोरात्रे हविषा वर्द्धयन्तः। अति पाप्मानमतिमुक्त्या गमेम" इति। 'वयं' यजमानाः, 'ब्रह्मणा' मन्त्रेण, 'सम्विदानाः' ऐकमत्यङ्गताः, 'सुरत्ना' शोभनरत्नसदृशेन हविषाख्येन युक्ताः, 'देववीतिं' देवानामशनं, 'दधानाः' सम्पादयन्तः, 'अहोरात्रे', 'देवी' देव्यौ, अनेन 'हविषा', 'वर्द्धयन्तः', 'पाप्मानम्', अस्मदीयं 'अतिगमेम' अतिक्रम्य गच्छाम। केन साधनेन, 'अतिमुक्त्या' अत्यन्तमोचनसमर्थेन कर्मणा॥

अथोषादेवताके यागे पुरोनुवाक्यामाह। "प्रत्यु व दृश्या-